

Sygnatura akt I C 1428/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 20-09-2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Wręczycka

Protokolant: Błażej Łój

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20-09-2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko P. G. i A. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych P. G. i A. G. solidarnie na rzecz powoda M. L. kwotę 76.869,86zł (siedemdziesiąt sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt dziewięć złotych i osiemdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 maja 2012r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 7.444zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód M. L. wniósł o zasądzenie od pozwanych P. G. i A. G. kwoty 76 869 zł86 gr wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania wskazał, że udzielił pozwanym w dniu 12.05.2008r. pożyczki w kwocie 75 000 zł, termin zwrotu pożyczki nie był określony, a wypowiedzenie pożyczki nie mogło nastąpić przed dniem 31.12.2011r. Dalej podał, że do tej daty pożyczka nie została zwrócona, więc w dniu 27.01.2012r. złożył pozwanym oświadczenie o wypowiedzeniu pożyczki doręczone 1.02.2012r. Wskazał, że termin wypowiedzenia minął 14.03.2012r., lecz pożyczka nie została zwrócona, co skutkowało wezwaniem do zapłaty, które nie odniosło skutku. Wyjaśnił, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kapitał pożyczki 75 000 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe w kwocie 1869 zł 86 gr naliczone od dnia 15.03.2012r. do dnia wniesienia pozwu.

W dniu 30 lipca 2012r. za sygn. akt I Nc 338/12 Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając żądanie pozwu.

W dniu 3 września 2012r. pozwani wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów procesu na ich rzecz.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwani przyznali, że strony zawarły umowę pożyczki, a pożyczka nie została zwrócona w terminie, zaś powód ją wypowiedział. Zarzucili, że roszczenie powoda nie jest zasadne, wskazując na postanowienia par. 4 i 6 umowy pożyczki. Pozwani stwierdzili, że w tych postanowieniach strony umowy ustaliły warunki i formę spłaty pożyczki. Według pozwanych jedyną formą spłaty pożyczki miało być przejęcie przez pożyczkodawcę prawa własności 750 udziałów pożyczkobiorców w spółce (...) (...) sp. zo.o. Podnieśli, że po wypowiedzeniu pożyczki zaoferowali powodowi przejęcie 750 udziałów w tejże spółce jako wypełnienie zobowiązania wzajemnego czyli spłatę

udzielonej pożyczki, a powód nie udzielił im żadnej odpowiedzi, co świadczy o braku jego współdziałania jako wierzyciela, gdy spełnienie świadczenia z uwagi na jego istotę bez zawarcia stosownej umowy z udziałem powoda nie jest możliwe. Zarzucili, że powód nie jest uprawniony do zgłaszania roszczenia pieniężnego i żądania zapłaty określonej kwoty, a jedynie do odbioru świadczenia niepieniężnego, do czego są gotowi.

W odpowiedzi na sprzeciw z 23.10.2012r. powód wskazał, że podniesiona przez pozwanych kwestia przeniesienia na niego udziałów dotyczy tylko ustanowienia zabezpieczenia. Powód zarzucił, że nie jest zobligowany do korzystania z zabezpieczenia i jest uprawniony do żądania zapłaty, o czym poinformował pozwanych, żądając zapłaty. Dodatkowo pozwani zarzucili, że zabezpieczenie w postaci przeniesienia własności udziałów w tejże spółce pod warunkiem zawieszającym jest nieskuteczne z uwagi zarówno na formę, jak i treść. Podnieśli, że zgodnie z treścią aktu założycielskiego tej spółki zbycie udziałów może nastąpić tylko w formie z podpisem notarialnie poświadczonym, a także pod warunkiem uzyskania zgody określonej w akcie założycielskim spółki, a te warunki w dacie zawarcia umowy pożyczki nie były spełnione. Ponadto wskazali, że już sama treść ustępu 6 umowy pożyczki uniemożliwia realizację zabezpieczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani P. G. i A. G. znali powoda M. L. i jego konkubinę A. D. z relacji biznesowych. Powód wraz z konkubiną prowadzą od 2004r. spółkę (...) sp. zo.o., zaś pozwani spółkę (...) (...) sp. zo.o.

W 2008r. P. G. w związku z planami rozwoju działalności spółki informatycznej i opracowanym biznes – planem poszukiwał środków finansowych na dokapitalizowanie spółki. Wówczas uzgodnił, że udziały w tej spółce obejmie dwóch dalszych wspólników: A. D. i A. B.. Oprócz pokrycia udziałów przez nowych wspólników, pozwany P. G. uzgodnił uzyskanie środków pieniężnych w celu wniesienia ich do kapitału spółki od powoda M. L. oraz od A. B. w formie zawarcia umów pożyczki. Pozwany chciał, aby co najmniej połowa udziałów pozostała dla niego i jego żony, tak by mieli większość w spółce i w związku z tym uzyskanie dalszych środków finansowych miało mieć postać pożyczki dla niego i żony jako osób fizycznych.

W dniu 12 maja 2008r. zostały zawarte umowy dotyczące przyjęcia nowych wspólników oraz zostały zawarte umowy pożyczki o takiej samej treści z powodem i z A. B.. Tekst umowy pożyczki był sformułowany na piśmie po konsultacji z prawnikiem i żadna ze stron nie zgłaszała do niego zastrzeżeń.

(dowód: - zeznania świadka A. D., k. 78-79;

- przesłuchanie powoda M. L., k. 99, min. 4:36 – 9:48, 17:59 – 21:00;

- przesłuchanie pozwanego P. G., k. 99, min. 22:17 – 35:40, 38:55).

W dniu 12 maja 2008r. została zawarta umowa pożyczki między M. L. jako pożyczkodawcą a P. G. i A. G. jako pożyczkobiorcami, którzy wskazali, że są małżeństwem i nie mają zniesionej czy ograniczonej wspólności majątkowej (ustawowej).

Na mocy par. 2 umowy, M. L. udzielił pożyczki pieniężnej w kwocie 75 000 zł, której otrzymanie pożyczkobiorcy pokwitowali. Zgodnie z par. 3 umowa została zawarta na czas nieoznaczony.

Zgodnie z par. 4 umowy pożyczkobiorcy zobowiązali się do zwrotu pożyczki wraz z należnym oprocentowaniem w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez pożyczkodawcę, zaś pożyczkodawca oświadczył, że zrzeka się prawa do wypowiedzenia pożyczki przed dniem 31 grudnia 2011r.

W treści par. 6 umowy oświadczone, że pożyczkodawca ustanawia prawne zabezpieczenie spłaty pożyczki w formie przeniesienia własności 750 udziałów pożyczkobiorców w spółce (...) (...) sp. zo.o. z siedzibą we W. pod warunkiem zawieszającym, zaś pożyczkobiorcy wyrażają zgodę na ustanowienie tego zabezpieczenia. Strony zgodnie oświadczyły, iż wystąpienie warunku zawieszającego skutkującego przejęciem udziałów w spółce (...) (...) sp. zo.o. z siedzibą we

W.na własność nastąpi z upływem 6 tygodni od daty wypowiedzenia pożyczki, jeżeli w tym okresie pożyczkobiorcy nie zwrócą przedmiotu pożyczki. W treści par. 6 wskazano, że pożyczkodawca zawiadomi pisemnie pożyczkobiorców o spełnieniu warunku zawieszającego opisanego powyżej, na adres wskazany w niniejszej umowie, przy czym nie podjęcie korespondencji będzie uważane za korespondencję skutecznie doręczoną. Nadto par. 6 umowy ustalał, że jeżeli pożyczkobiorcy po przejęciu udziałów na własność przez pożyczkodawcę niezwłocznie zwróci przedmiot pożyczki, własność przedmiotowych udziałów przejdzie z powrotem na pożyczkobiorców po złożeniu odpowiedniego oświadczenia przez pożyczkodawcę.

Zgodnie z par. 7 umowy pożyczki, w sprawach nieuregulowanych umową zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego.

(dowód: - umowa pożyczki z dnia 12 maja 2008r., k. 5 – 6;

- przesłuchanie powoda M. L., k. 99, min. 10:39 – 12:04;

- przesłuchanie pozwanego P. G., k. 99, min. 44:01 – 47:19)

Zgodnie z treścią umowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością działającej pod firmą (...) (...) z siedzibą we W.zbycie udziałów osobom, które nie są wspólnikami spółki lub obciążenie udziałów zastawem na rzecz takich osób, wymaga zgody wspólników.

(dowód: - umowa spółki z 29.10.2007r. rep. A (...), k. 13-17;

- protokół wraz z tekstem jednolitym umowy spółki z 29.06.2011r., k. 91-95).

Po zawarciu umowy pożyczki z 12.05.2008r. nie została zawarta pomiędzy powodem a pozwanymi umowa przenosząca własność udziałów w spółce (...) (...) sp. zo.o. na rzecz powoda na zabezpieczenie umowy pożyczki ani nie nastąpiło wyrażenie zgody przez wspólników spółki na zawarcie takiej umowy.

(dowód: - przesłuchanie powoda M. L., k. 99, min. 12:04 – 13:29;

- przesłuchanie pozwanego P. G., k. 99, min. 28:43 – 29:10).

Do dnia 31 grudnia 2011r. pozwani nie zwrócili kwoty pożyczki powodowi. Pismem z dnia 27.01.2012r., doręczonym pozwanym dnia 1.02.2012r., powód z dniem 27.01.2012r. wypowiedział umowę pożyczki zawartą dnia 12 maja 2008r. zgodnie z warunkami umowy to jest w terminie 6 tygodni. Wskazał numer rachunku bankowego, na który należy zwrócić kwotę pożyczki 75 000 zł wraz z należnymi odsetkami.

(dowód: - pismo powoda do pozwanych z 27.01.2012r., k. 9;

- dowód doręczenia pisma z 27.01.2012r., k. 7-8, 11-12;

- potwierdzenie nadania pisma z 27.01.2012r., k. 10;

- przesłuchanie powoda M. L., k. 99, min. 13:46).

W dniu 15.03.2012r. pozwani wystosowali do powoda pismo, w którym poinformowali go, że w związku wypowiedzeniem pożyczki zgodnie z par. 6 umowy są gotowi przenieść na jego rzecz 750 udziałów w spółce (...) (...) sp. zo.o. Przedłożyli do pisma stosowną umowę, wzywając do ustalenia terminu stawiennictwa u notariusza celem potwierdzenia ich podpisów.

(dowód: - pismo pozwanych z 15.03.2012r. z załącznikiem, k. 34- 35;

- dowód nadania i odbioru pisma z 15.03.2012r., k. 36-37

Pismem z dnia 2.04.2012r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty pożyczki 75 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami w terminie 3 dni od otrzymania pisma, wskazując, że po upływie 6 tygodniowego okresu wypowiedzenia pożyczka stała się wymagalna od 15.03.2012r.

(dowód: - pismo powoda z 2.04.2012r., k. 13;

- potwierdzenie nadania pisma z 2.04.2012r., k. 14;

- przesłuchanie powoda M. L., k. 99, min. 15:05 – 16:56).

W piśmie z 19.04.2012r. pozwani ponownie poinformowali powoda o gotowości do przeniesienia na niego 750 udziałów w spółce (...) (...) sp. o.o.

(dowód: - pismo powodów z 19.04.2012r. z załącznikiem, k. 38-39;

- potwierdzenie nadania i odbioru pisma z 19.04.2012r. k. 40-41).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W sprawie bezspornym było, że pomiędzy stronami została zawarta umowa pożyczki kwoty 75 000 zł, jak też, że kwota ta nie została przez pozwanych zwrócona powodowi oraz że powód dokonał wypowiedzenia tejże umowy. Pozwani nie kwestionowali tego, że kwotę pożyczki pobrali od powoda oraz tego, że nie zwrócili jej po dokonaniu wypowiedzenia pożyczki.

Pozwani zarzucali jedynie, że według nich z umowy pożyczki zawartej dnia 12 maja 2008r. wynika, że jedyną formą zwrotu pożyczki przewidzianą przez strony w umowie było przeniesienie udziałów pozwanych w spółce (...) (...) sp. z o.o. na rzecz powoda. Zdaniem pozwanych z tej przyczyny powód nie jest uprawniony w ogóle do zgłaszania wobec nich roszczenia pieniężnego o zapłatę i na tej podstawie domagali się oddalenia powództwa. Powód natomiast oponował wobec takiej interpretacji umowy pożyczki, zarzucając, że kwestia przeniesienia udziałów uregulowana była jedynie jako dodatkowe zabezpieczenie w umowie pożyczki, a nadto, że zabezpieczenie to nie zostało ustanowione i było przy takiej konstrukcji umowy niemożliwe do wykonania.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. „przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.” Przepis art. 723 kc stanowi natomiast, iż jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

Zdaniem Sądu postanowienia umowy pożyczki z dnia 12 maja 2008r. są jasne, wyraźne i jednoznaczne. Paragraf 4 umowy pożyczki oparty jest na unormowaniu art. 720 kc i wyraźnie ustanawia po stronie pozwanych zobowiązanie do zwrotu pieniędzy, stanowiących wartość taką, jak udzielona pożyczka. Paragraf 6 natomiast, z którego pozwani wywodzą swoją argumentację, wyraźnie mówi o ustanowieniu zabezpieczenia, a zatem zobowiązania akcesoryjnego wobec zobowiązania głównego objętego paragrafem 4. Twierdzenia pozwanych co do tego, aby nie zaciągnęli w ogóle zobowiązania do zwrotu tej samej ilości pieniędzy i aby formą zwrotu pożyczki ustanowioną w umowie miało być wyłącznie przeniesienie udziałów w spółce pozostają zatem w rażącej sprzeczności z literalnym brzemieniem umowy. Pozwany przy tym w toku przesłuchania przyznał, że rozumie konstrukcję prawną zwrotu pożyczki jako zwrotu wartości udzielonych pieniędzy oraz instytucję zabezpieczenia jako akcesoryjną wobec zobowiązania głównego (k. 99, min. 44:47, 46:36).

Postanowienie par. 6 umowy pożyczki opierało się nadto na szczególnej konstrukcji prawnej warunku zawieszającego. Warunek w sensie art. 89 i n. kc oznacza oświadczenie woli, mocą którego osoba dokonująca czynności prawnej

(składająca oświadczenie woli) uzależnia powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej od zdarzenia przyszłego i niepewnego. Warunkiem jest określone przez strony zdarzenie, tj. zaistnienie pewnego faktu. Nie można natomiast jako warunku traktować samej okoliczności negatywnej, wyrażającej się w tym, że aktualny stan rzeczy nie ulegnie zmianie, z tym, że brak zdarzenia można tylko wtedy uznać za warunek, gdy takie zastrzeżenie umowy jest połączone z zastrzeżeniem terminu. Przepisy art. 89 i n. mają na względzie podział warunków na zawieszające i rozwiązujące, gdzie warunek zawieszający wyraża się w tym, że w razie jego nastąpienia powstaje skutek prawny czynności prawnej, zaś warunek rozwiązujący - jego ziszczenie się powoduje wygaśnięcie skutku czynności prawnej. W niniejszym przypadku umowa przewidywała zabezpieczenie w postaci przeniesienia własności udziałów po warunkiem zawieszającym polegającym na niedokonaniu zwrotu pożyczki w terminie 6 tygodni od jej wypowiedzenia. Oznaczenie tego warunku jako zawieszającego powodowało, że dla ustanowienia zabezpieczenia umowy pożyczki winna była być zawarta umowa przeniesienia udziałów pozwanych na rzecz powoda, a jedynie skutek zawarcia tej czynności prawnej w postaci przejścia udziałów na powoda wystąpiłby dopiero w razie ziszczenia się warunku (niezapłacenia kwoty pożyczki w terminie po jej wypowiedzeniu).

Słusznie zatem zarzucał powód, że zabezpieczenie w kształcie przewidzianym w umowie pożyczki z dnia 12 maja 2008r. w istocie nigdy nie zostało ustanowione. Wykonania umowy wymagało dla ustanowienia zabezpieczenia zawarcia z powodem jednocześnie z podpisaniem umowy pożyczki lub tuż po tym stosownej umowy przenoszącej udziały z ustanowieniem jednocześnie warunku zawieszającego. Poza sporem natomiast pozostaje, że taka umowa nie została nigdy zawarta, a zatem zabezpieczenie nie zostało ustanowione, przy czym pozwani nie wykazywali dążenia do realizacji zabezpieczenia w okresie, gdy umowa pożyczki została zawarta, a powołali się na ten zapis dopiero po wypowiedzeniu pożyczki. Ponadto konstrukcja umowy spółki ustanawiała dla skuteczności przeniesienia udziałów na rzecz podmiotu niebędącego współnikiem, a takim był powód, uzyskania zgody pozostałych współników. Jak wynika z przesłuchania samego pozwanego, już w dniu 12 maja 2008r. krąg współników spółki objął osoby inne niż pozwani, a to A. D. i A. B., a zatem skuteczne zawarcie takiej umowy wymagało uzyskania ich zgody. Również poza sporem pozostaje, że nigdy nie nastąpiło uzyskanie i wyrażenie takiej zgody przez tych współników, a zatem nie mogło dojść do skutecznego ustanowienia zabezpieczenia.

W paragrafie 6 umowy został zatem ustanowiony taki mechanizm ewentualnego zaspokojenia powoda przez przejście udziałów w spółce, który wymagał ustanowienia zabezpieczenia pod warunkiem zawieszającym i dopiero w razie skutecznego zawarcia takiej umowy zabezpieczającej przenoszącej udziały pozwalał na przejście udziałów na powoda jako zaspokojenia jego roszczenia o zwrot pożyczki. Paragraf 6 zdanie ostatnie umowy z 12 maja 2008r. ustanawiał przy tym dodatkowo mechanizm umożliwiający „odzyskanie” udziałów przez pozwanego po wystąpieniu skutku prawnego przejścia własności udziałów na powoda w postaci umożliwienia im dokonania wówczas zwrotu pożyczki ze zobowiązaniem powoda do zwrotnego przeniesienia udziałów na nich. Zdaniem Sądu unormowania paragrafu 6 są jasne, jednoznaczne, zawierają spójną konstrukcję prawną, która opiera się na mechanizmie zabezpieczenia umowy. Bezsprzeczne jest, że unormowania zawarte w tej części umowy pożyczki nie zostały wykonane i wcielone w życie. Mechanizm ten jednak był akcesoryjny wobec postanowień obejmujących kwestię samej pożyczki, gdzie zawarte zostało zobowiązanie pozwanych do dokonania zwrotu pożyczki po upływie jej wypowiedzenia. Stanowisko pozwanych, domagających się ustalenia, że przeniesienie udziałów było jedyną przewidzianą w umowie pożyczki formą jej zwrotu, pozostaje zatem w rażącej sprzeczności z literalnym brzmieniem postanowień, jakie zostały objęte umową podpisaną przez strony w dniu 12 maja 2008r.

Pozwany powoływał się przy tym na okoliczności związane z przygotowaniem do zawarcia tejże umowy w ramach procesu poszukiwania przezeń środków finansowych na dokapitalizowanie spółki i realizację zamierzonego celu biznesowego. Powód nie przeczył temu, że zawarcie z nim umowy pożyczki z 12 maja 2008r. było elementem szeregu czynności służących realizacji takiego celu pozwanego, w tym przyjęcia do spółki konkubiny powoda A. D. i A. B. oraz zawarcia umów pożyczki z powodem i A. B.. Według pozwanego jednakże uzgodnione między stronami miały dotyczyć tego, że zwrot pożyczki miał nastąpić wyłącznie w formie przeniesienia udziałów, co miało się łączyć z tym, że pozwani chcieli zachować w tamtym momencie większość w spółce i dlatego dążyli do wniesienia środków przez siebie pozyskanych w formie pożyczki. Tych dalszych twierdzeń pozwanego nie potwierdzały już

zeznanie świadka A. D. ani przesłuchanie powoda, zaś innego materiału dowodowego nie zaoferowano. Zdaniem Sądu to przekonanie pozwanego nie może jednak być decydujące, skoro ostatecznie strony zawarły umowę, która ustanawiała obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki, a te uzgodnienia stron ubrała w formę zabezpieczenia z warunkiem zawieszającym. Pozwany przyznawał w toku przesłuchania zresztą, że czytał i rozumiał przygotowany projekt umowy przed jej podpisaniem, nie zgłaszał żadnych uwag co jej sformułowań i nie zasięgał dalszych konsultacji prawniczych, a zatem opracowany kształt umowy akceptował (k. 99, min. 44:20 – 45:26). Pozwani ostatecznie podpisali umowę w takim kształcie, jak obejmuje to dokument z 12 maja 2008r., tym samym ją akceptując. Pozwany wskazał wręcz w toku przesłuchania: „rozumiem, że zwrot tej pożyczki miał nastąpić w formie przeniesienia własności udziałów. jeśli nie ma tego wpisanego wprost, to mogę tylko żałować, że tak nie zostało wpisane” (k. 99, min. 45:26).

W ocenie Sądu przedstawione powyżej rozumienie umowy stron z 12 maja 2008r. nie stoi w sprzeczności z art. 65 par 2 kc, nakazującym przy wykładni oświadczeń woli badanie w umowach, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opieranie się na jej dosłownym brzmieniu. Podkreślenia wymaga, że konstrukcja zastosowana w par. 6 umowy służyła realizacji tego celu, jaki podaje pozwany w postaci przejścia na powoda udziałów w spółce w miejsce zwrotu pieniędzy objętych pożyczką. Obejmowała ona - ustanawiając przeniesienie udziałów w spółce formą zabezpieczenia – możliwość przejścia tychże udziałów ostatecznie na powoda w momencie wypowiedzenia umowy pożyczki i niedokonania zapłaty w terminie wypowiedzenia. Ustanowienie tego zabezpieczenia w formie warunku zawieszającego a nie rozwiązującego realizowało wskazywany przez pozwanych cel w postaci nie dojścia do utraty dalszych udziałów w spółce przez pozwanych w 2008r. w momencie zawierania umowy pożyczki, a dopiero nie wcześniej niż po 3 latach, co gwarantowało oznaczenie terminu wypowiedzenia nie wcześniej niż po 31 grudnia 2011r. Ewentualna realizacja skutku prawnego przeniesienia udziałów na powoda w trybie przewidzianym w par. 6 umowy w ocenie Sądu nie mogła niwelować eo ipso obowiązku zwrotu pożyczki i stanowić o całościowym zaspokojeniu roszczeń powoda w oderwaniu od wartości udziałów. Brak realizacji zabezpieczenia powoduje, iż rozważanie tej kwestii jest zbędne. Natomiast niemożność realizacji tego mechanizmu zawartego w par. 6 umowy pożyczki wynikała jedynie z tego, że po zawarciu umowy postanowienia te nie zostały w rzeczywistości wykonane i umowa przeniesienia udziałów na zabezpieczenie pod warunkiem zawieszającym nie została zawarta ani po podpisaniu umowy pożyczki ani w czasie jej trwania aż do momentu wypowiedzenia. Nie było to natomiast skutkiem sformułowania umowy w sposób niezgodny ze wspólnym zamiarem stron wynikających z ich uzgodnień.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd uznał, iż żądanie zwrotu kwoty odpowiadającej wartości udzielonej pożyczki zasługuje na uwzględnienie i znajduje oparcie w art. 720 kc w zw. z art. 723 kc oraz treści umowy między stronami, która zawarła wyraźne unormowanie dotyczące zobowiązania pozwanych do zwrotu pożyczki. Bezsprzeczne było, że wypowiedzenie doręczono 1 lutego 2012r. a zatem termin upłynął 14 marca 2012r. i od dnia 1 marca 2012r. pozwani pozostawali w opóźnieniu co do obowiązku zapłaty.

Rozstrzygnięcie co do odsetek Sąd wydał w oparciu o art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§1), zaś wysokość odsetek może wynikać albo z umowy stron, albo – w razie jej braku – należne są odsetki ustawowe (§2). O opóźnieniu można mówić jedynie, gdy nadszedł już termin spełnienia świadczenia – zaś zgodnie z ogólną regułą zawartą w art. 455 k.c. termin spełnienia świadczenia może być oznaczony przez strony albo obowiązujące przepisy, może też wynikać z właściwości zobowiązania, a jeśli nie zachodzi żadna z tych sytuacji – świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Sąd uznał, iż zasadne w przedmiotowej sprawie staje się zasądzenie należnych odsetek w wysokości ustawowej od dnia 15 marca 2012r. a zatem zgodnie z żądaniem strony powodowej zawartym w pozwie.

Strona powodowa domagała się ponadto odsetek od powyższych odsetek za opóźnienie, które to żądanie znajduje podstawę prawną w art. 482 par. 1 kc, zgodnie z treścią którego od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Pojęcie „zaległe odsetki” w rozumieniu powołanego przepisu obejmuje przy tym zarówno odsetki kapitałowe, jak i odsetki za opóźnienie, wobec czego nie znaczenia rodzaj zaległych odsetek

tzn. czy są one oparte na czynności prawnej czy też na ustawie. W niniejszym przypadku powództwo zostało wytoczone dnia 29.05.2012r. (data nadania pozwu w urzędzie pocztowym k. 16), a zatem należne odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 75 000 zł winny być naliczone za okres od 15 marca 2012r. do tej daty, co daje kwotę 1869 zł 86 gr.

Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądzając całość żądania pozwu w zakresie należności głównej 75 000 zł i odsetek 1869 zł 86 gr, w łącznej wysokości 76 869 zł 86 gr oraz dalsze należne od tej kwoty odsetki od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Orzeczenie o kosztach postępowania opiera się na art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowej obrony. W niniejszej sprawie żądanie strony powodowej zostało uwzględnione w całości, a zatem pozwana jest stroną przegrywającą sprawę. Stosowny wniosek o przyznanie kosztów procesu został zgłoszony przez stronę powodową w pozwie. Do kosztów tych Sąd zaliczył opłatę sądową od pozwu w kwocie 3844 zł (należną, zaś nadpłacona kwota 26 zł została objęta zarządzeniem o jej zwróceniu powodowi) oraz wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w kwocie 3600 zł tytułem stawki minimalnej określonej w § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 z póź. zm.). W sprawie powód nie przedkładał natomiast dowodu uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.